

Præsto Amts 6te Valgkreds har til Hensigt med at anbefale, som han alt har gjort, en fortsat Behandling af det foreliggende Forslag. Altsaa jeg gentager min Ubefaling for at stemme mod denne Sags Obergang til anden Behandling af de Grunde, som jeg har anført. De ere tilstrækkelige, og de ere af en saadan Natur, at jeg er overbevist om, at den store friske og vælgerebefolkning, som med Agtpaagivenhed, haaber jeg, følger Bevægelsen her inde i denne Samling, vil kunne forstaa og vurdere Betydningen baade af, hvad der foregaar her ved denne Lejlighed og senere.

Korsgaard: Jeg skal følge det givne Eksempel og indskrænke mig til ganske kort at sige, hvorfor jeg i dette Tilfælde vil bryde med en Regel, jeg ellers følger, nemlig den, at lade Sagerne passere, og føre Forhandlingerne om alle Spørgsmaal saa vidt muligt gennem alle Stadier her i Tinget. Jeg kan ikke i dette Tilfælde følge min almindelige Regel, og jeg kan ikke gøre det af saglige Grunde. Jeg kan ikke se, at den højtærede Krigsminister egentlig kan have ment, at der skulde føres nogen saglig Forhandling om dette Spørgsmaal, og den højtærede Krigsminister plejer jo overhovedet ikke at diskutere med dette Ting om sine Sager. Det højeste, den højtærede Krigsminister nedlader sig til, og som han sædvanligvis har gjort i en Række af Aar, er det, at han meddeler til Efterretning, hvad han og hans sagkyndige agte at gøre eller have gjort; thi under Tiden saa vi det først at vide bagefter, naar Krigsministeren har besørget sine militære Anliggender. Jeg kan altsaa ikke tro, at den højtærede Krigsminister efter denne Metode, han har anvendt siden 1885, kan have forbunden nogen alvorlig saglig Mening med at fremsætte dette Forslag. Den Naade, hvorpaa den højtærede Minister til enhver Tid paa det militære Omraade har tilfidesat Folketinget, maa gøre, at vi ikke kunne anse dette Forslag fremsat i nogen alvorlig Hensigt, for saa vidt man derved tænker paa at føre en virkelig saglig Forhandling. Der kunde tænkes et andet Motiv for den højtærede Minister til at komme med dette Forslag her, nemlig, at han ganske eftertrykkelig vil give Folketinget at forstaa, hvor uendelig lidt han bryder sig om dette Ting. Uden at komme nærmere ind paa selve Forslaget, vil enhver let kunne se, at dette Forslag er et Supplement til Kjøbenhavns Befæstning. Hovedmomenterne i Forslaget er jo en Forøgelse af Artilleriet og Ingeniørerne, og det hedder jo ogsaa i Anmærkningerne, at det er en Følge af Kjø-

benhavns Befæstning, kun udtrykt paa en ganske mild og lempelig Naade. Der staar i de Anmærkninger, som den højtærede Minister benyttede i Fjor, at det vel kan være naturligt at opfatte den foreslaede Udvidelse som en Foranstaltning, der stod i Forbindelse med de nu til Dels gennemførte Befæstningsanlæg. „Det kan vel være naturligt“, siger den højtærede Krigsminister; jeg ved ikke, om det ikke er en Selvfølge. Altsaa det, som den højtærede Minister kommer her og anmoder Folketinget om, for saa vidt som han mener noget alvorligt med Fremsættelsen af dette Forslag for Folketinget, det er at komplettere det militære Arbejde, som den ærede Minister i Løbet af en halv Snes Aar har gjort paa egen Haand. Det forekommer mig, at hvis det er Hensigten, er det noget af det stiveste i Retning af raffineret Haan, som kunde vises over for dette Ting. Som det er fremhævet, og som vi alle vide, har den højtærede Krigsminister ganske paa egen Haand ordnet Landets Forsvarsvæsen, og nu da han har det i det væsentlige færdigt, som man antager, kommer han og siger til Folketinget, om det vil være med til det Spil. Det forekommer mig at være ret raffineret af den højtærede Krigsminister, men for øvrigt aldeles ikke overraskende. Jeg vil ikke ved disse Bemærkninger have udtalt noget imod, at vi overhovedet drøfte Forsvarssagen; jeg tror, at det bliver noget af det første, vi komme til, naar vi komme ind paa virkelig saglig Forhandling, som vi kunne føre uden Hensyn til de storpolitiske Forhold. Jeg antager, at Forsvarssagen og særlig Hærloven netop bliver noget af det første, vi maa tage os af; thi den uhyggelige Naade, hvorpaa de militære Udgifter vokse Aar for Aar, gør, at Folketinget ganske sikkert hurtigt vil komme ind paa en Reform af Hærloven og en Reform navnlig i Retning af Redskættelse af Militærudgifterne. Det have vi før hørt fremsætte og navnlig nu i denne Samling fra alle Sider, at vi skulle spare og spare, og vi skulle allesammen spare. Jeg antager, at hvis vi skulle spare paa noget Omraade, bliver det først og fremmest paa det militære. Jeg har ikke noget imod, at vi under ordinære Forhold drøfte Ordningen af vort Hærvæsen;

Ret t e l s e .

Sp. 298, R. 4—5 f. n.: „den bedst lønne“, læs: „det ærede Medlem bedst bekendt“.